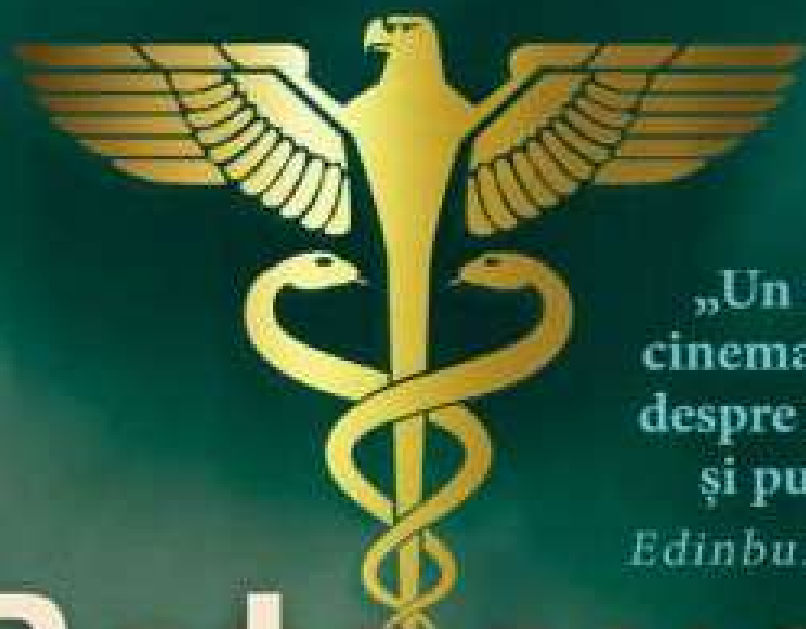

Brian Klein

„Un roman
cinematografic
despre pasiune
și putere!”

Edinburgh News

Reteaua , Păianjen

ROMAN

„Un thriller care te ține
cu sufletul la gură
de la prima pagină!”

The Scotsman

NICULESCU fiction

Brian Klein

Reteaua Păianjen

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN, BRIAN

Rețeaua Păianjen / Brian Klein; trad.: Oana-Ancuța Cristinoiu. -
București: Editura Niculescu, 2025
ISBN 978-606-38-1161-6

I. Cristinoiu, Oana-Ancuța (trad.)

821.111

© Brian Klein, 2025

First published in Great Britain in 2025 by Constable,
an imprint of Little, Brown Book Group, an Hachette UK Company.

Titlu original: *THE SPIDER COVENANT*, by Brian Klein

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro
Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete
Tehnoredactor: Lucian Curteanu
Design copertă: Carmen Lucaci

Tipărit la ARTPRINT

ISBN 978-606-38-1161-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

München

5 August 1922

Motocicleta Megola trasa o linie neregulată pe străzile înguste din centrul vechi al oraşului München, strecurându-se prin traficul de la începutul serii, îndreptându-se direct spre berăria Hofbräuhaus. Tânărul student era grăbit și, pe tot traseul, a accelerat la maximum. Cu 30 de minute înainte primise vestea că a absolvit cu succes facultatea tehnică, obținând o diplomă în agricultură, și acum era nerăbdător să sărbătorească cu prietenii săi.

Faimoasa berărie era un magnet pentru studenți de dreapta și membri ai Partidului Muncitoresc Național-Socialist German. Deși nu se înscrisese încă, studentul în vârstă de 21 de ani împărtășea multe dintre opiniile controversate ale liderului carismatic al partidului, Adolf Hitler, în special cele privind antisemitismul, și se gândea serios să se alăture organizației naziste.

De îndată ce a ajuns la destinație, s-a năpustit înăuntru, făcându-și loc printre grupurile de petrecăreți beți care se revărsau pe stradă. A urcat la etaj, străbătând scările aglomerate din spate care duceau într-o încăpere mică de la primul

etaj, unde știa că se află un grup restrâns de colegi de facultate. Nu era obișnuit cu alcoolul și, patru ore mai târziu, se trezi întins pe o saltea murdară, pe podeaua unei camere mizerabile de la subsolul unei clădiri, în brațele unei tinere blonde, ale cărei picioare îl încolăceau ca o anacondă înfometată. În timp ce se uita în ochii ei albaștri și limpezi, nu-și amintea nimic despre întâlnirea lor și instinctele îi strigau să plece de acolo. Sentimentele de anxietate se topiră imediat ce ea se aplecă pentru a-l mângâia ușor pe buze, înainte de a se îndepărta pentru a-i șopti ceva la ureche. Vocea ei era ca torsul de pisică, iar tonul mătășos îi făcea tot corpul să tresară.

— Erai virgin, mi-am dat seama. Cum a fost?

L-a cuprins un val profund de jenă și a închis ochii, încercând cu disperare să-și amintească ceva din cele câteva ore petrecute acolo. S-a uitat prin cameră căutând indicii, dar nu găsi niciunul.

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Cum te cheamă? Cum am ajuns aici?

Buzele ei se depărtară ușor pentru a dezvălui un zâmbet amețitor.

— Dragul meu, nu a trebuit decât să te împiedici de câteva trepte. Suntem în măruntaiele berăriei. Sunt chelneriță aici și cocina asta vine la pachet cu slujba. Numele meu este Franka. Al tău care e?

A privit-o prin ochelarii fără rame, care în mod surprinzător încă erau la locul lor, ceea ce i se părea a fi un fel de miracol. Nu îi stătea deloc în fire să se comporte așa și își blestemă prietenii care îl convinseseră să treacă de la bere la schnapps. La douăzeci și unu de ani, nu avea nicio intenție de a se implica într-o relație romantică. Era un tânăr cu ambiții politice

serioase care avea pești mult mai mari de prins. A reușit să schițeze o jumătate de zâmbet fals în timp ce răspundea la întrebarea ei.

— Numele meu este Heinrich ...

Franka izbucni brusc într-un râs batjocoritor.

— Doamne, ai fost numit după un prinț?

Zâmbetul lui se transformă în încruntare.

— De fapt, da. După Prințul Heinrich de Bavaria, mai exact. Tatăl meu a fost învățător și i-a fost tutore pe când era doar un băiat.

Vorbea atât de serios, încât tânăra chelneriță nu avea nicio îndoială că nu spune adevărul. Patruzeci de săptămâni mai târziu, Franka a dat naștere unei fete sănătoase, dar, având doar douăzeci și patru de ani, fiind necăsătorită și abia supraviețuind cu un salariu de chelneriță, nu a avut de ales decât să o lase la un orfelinat protestant de la periferia orașului.

Heinrich nu o mai văzuse și nu mai vorbise cu Franka din acea noapte, dar auzise de sarcină și urmări să vadă ce se întâmplă cu fetița. A ținut totul secret, dar a jurat că, de îndată ce se va îmbogăți și va dobândi putere politică, se va revanșa pentru comportamentul său inconștient și micuța sa prințesă va crește și va fi mândră de tatăl ei.

Capitolul 1

Buenos Aires, Argentina

Octombrie 2024

Era puțin după ora trei dimineața când al doilea prizonier a rupt jurământul tăcerii. Bărbatul cunoscut sub numele de Manuel a luat decizia de a vorbi după ce i s-a arătat un scurt videoclip cu trupul mutilat al fratelui său, care a ales să îndure tortura și moartea în loc să divulge orice informație. Manuel știa că nu are atâta sânge rece să egaleze curajul fratelui său, așa că singura sa opțiune a fost să se supună.

Bărbatul care conducea interogatoriul a aruncat o privire spre camera montată pe tavanul jos și a făcut o mișcare aproape imperceptibilă din cap. Într-o mică zonă întunecată, chiar în afara celulei improvizate, angajatorul său a surprins gestul pe un monitor alb-negru. S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre o ușă din stejar masiv, apucând de capătul mânerului uriaș din fier care o ținea blocată.

Câteva clipe mai târziu, un bărbat voinic intră în celula slab luminată și privi scena. Lăsă să i se ivească pe buze un zâmbet răuvoitor, în timp ce privea la figura prăbușită în colțul îndepărtat al camerei, cu mâinile legate cu legături din piele neagră de spătarul unui scaun de oțel, cimentat în podea.

Capul lui era aplecat într-un gest de supunere, iar picăturile de sudoare care-i picurau de pe frunte erau mai degrabă semne ale unei frici nestăvilite.

Individul care conducea interogatoriul s-a aplecat asupra chipului bătut și a tras capul prizonierului în sus până când ochii celor doi bărbați s-au aflat la câțiva centimetri distanță. Când a vorbit, vocea lui a sunat ca o șoaptă sinistră:

— Manuel, am doar două întrebări pentru tine și sunt sigur că știi exact care sunt. Dar, în caz că memoria îți joacă feste, te mai întreb o dată. Cui i-ai dat stick-ul USB și unde se află acum?